

gedeelte heeft in het geheel. Wat ik u daarmee voor den geest poog te roepen is dit. Is het Nieuwe Testament een eenheid, dan heeft elk der deelen een eigen bedoeling ten aanzien van de taak van het geheel. Beoogt het geheel het leven en werken van Christus te prediken aan de gemeente Gods, dan doet elk gedeelte daaraan mee op een eigen wijze. Ten deele valt dit samen met het zoeken der synthese, waarover ik bij een andere gelegenheid tot u heb mogen spreken en waarop ik dus thans niet nader inga¹⁴⁸). Wel moet ik nog even waarschuwen tegen misbruik, dat licht kan insluipen. Ik bedoel allerminst te zeggen, dat ge maar de eerste de beste vijf woorden uit het Nieuwe Testament hebt te nemen en dan verplicht zijt, daarvan aan te toonen, hoe ze passen in het geheel. Waar het hier omgaat, zijn de kleine eenheden, de onderdeelen, de min of meer afgeronde gedeelten. Bij één wonder, één gelijkenis, één perikoop uit een brief is mogelijk en noodig te handelen, als ik aangaf. Als God in Zijn openbaring dat wonder opneemt, wat wil Hij ons dan met dat wonder leeren tot Zijn eer en tot onze zaligheid? Hoe hangt dat wonder met andere wonderen samen, hoe is het er van onderscheiden, welke eigen taak heeft het te volbrengen? Wat leert ons het wonder omtrent Christus' Middelaarschap, van welke zijde doet het ons Hem zien en welke vruchten vloeien voor ons uit dit Zijn werk? Door deze vragen te stellen, geloof ik u voldoende te hebben verduidelijkt, waarom het hier gaat.

5. Mijn vijfde gevolg hangt met het zoo juist besprokene ten nauwste saam. Immers het is dit: vindt het Nieuwe Testament zijn eenheid in Christus, dan mag en moet elke plaats Christocentrisch worden verklaard. Ik acht dat een zaak van zeer groote beteekenis, niet het minst voor de exegese, zooals ze is deel der voorbereiding tot de prediking des Woords. Er wordt nog zooveel, vergunt me de woorden, gedraaid en geknoeid. Men hoort preeken, waarin de naam van Christus niet wordt genoemd, dan aan het einde in een toepasselijk slot. Een andere prediker acht zich bezwaard van meet af het werk Christus in het middelpunt te zetten, omdat hij eigenlijk meent, dat de tekst er niet van spreekt. Weer een ander zou tegen zijn geweten handelen, als hij van Christus zweeg en wil toch ook den tekst niet verklaren in een zin, dien hij zeker niet heeft. Een vierde, minder schroomvallig maakt er maar wat van, en gaat of op den klank af of begeeft zich op de paden der allegorische en mysticistische exegese. Hier moet ons den weg wijzen het stellige besef, dat het Nieuwe Testament zijn eenheid vindt in Christus. Dan zullen we verder komen. Want schijnt soms één bepaalde tekst van Christus te zwijgen, dan is die toch zeker weer opgenomen in een perikoop,